

Bomhaj Bóh!

Czisko 2.
9. haprleje.

Lětnik 1.
1891.

Serbske njedzelske lapjeńka.

Wudawaju so kóždy sobotu w Smolerjez tuihicziszczeru w Budyschinje a su tam dostacź sa shtwórtlětnu pschedplatu 40 np.

Quasimodogeniti.

Jana 20, 19: „Ma wječor pał teho sameho dnja, kiž prěni běsche po sabaczi, jako wuczomnizy shromadzeni a durje samknjene běchu, s bojoszczu psched Židami, pschindže Jesuś a stupi přjedza a džeše k nim: Měr budź s wami! A hdyž to prajił běsche, pokasa wón jim swojej ruzy a swoj bok. Duž swjebelichu so czi wuczomnizy, so teho Anjesa widzichu.“

Bože błónczko je so sthowało, přenja njedzela k tónzej khwata. Wuczomnizy su w Jerusalemi pola jeneho pscheczela shromadzeni w jnym duchu a w jnej myšli. Ale to bě hišcze srudna myšl a słaby duch. Stadło wschał bě swojeho pastyrja shubiko, satraschene wowzy so hromadu cziszcza s bojoszczu, so dživje wjelki, kiž běchu jeho rostorhali, tež jich sapopanu.

Wuczomnizy drje běchu wot žónskich, wot dweju pscheczelow a tež wot Schimana shonili, so tón Anjes bě horjestanył, ale woni mējachu mało dowěrjenja do tuteje powjesce, jich wutroby běchu wobczěžene se srudobu a wulkej staroszczu wo Jesuśu. Wón sam a niczo druhe bě přjedzisa a jadro jich rěčenja a myšljenja.

To chzemy kebi prawje hluboko do pomjatk a saszczepicž a njedzele k natwarjenju swojeje dusche naložowacž. Schěscž dnjow dyrbinny my dželacž a piluje swoje powołanje wobstaracž; ale na přednym dnju chze Bóh tón Anjes nad nami dželacž a nasche dusche woschewicž. O hdy bychu njedzelske wječory stareho czaša naschemu ludej sašo pschischle! Tehdy předzelsche hospodar se žonu, s džeczimi, s czeledžu a s něotrnymi pscheczeleni niz w koczimje, kaž

nětk tak husto, ale w domach a woni rěczachu wo Božim słowje, modlachu so tež, spěwachu kschesczianske khěrłusche a běchu jena wutroba a jena duscha. Teho dla tež bě tajki dom město teho dostatka Khrystuśoweho.

Wón pschezo hišcze pschihadžuje, hdžež so rěči wo Božim kralestwje a je žadanje po nim. Nahlje steji přjedza bjes wuczomnikami. Samknjene durje jemu njesadžewaju. Pschekrašnjene czeło wschał je pschekrašnjenemu duchej bóle pokłusčne, dylki hrěschne czeło hrěschnemu duchej, tak so sjewicž móže, hdyžtuli chze. Wuczomnizy su so wěsće s nowa nastróžili. Běsche to woprawdze tón Anjes, abo bě to jenož někajke sjewjenje abo kamo scherjenje? Mě, woni njewidzachu nikoho, dylki Jesuśa sameho. Pósnaju jehona jeho ranach a słowach. „Měr budź s wami!“ wó jich postrowi. To wschał je wschědne postrowjenje Israelskich džeczzi, runje kaž pola Serbow „Bomhaj Bóh“. Ale kajku hluboku myšl položi tón krócž tón Anjes do tutyh słowow. Wschitke kubla, kotrež wón psches swoje czełpjenje, wumrjecze a horjestacze dobył je: wodacze hrěchor žiwjenje a sbóžnoscz, wschitko je w tutym sbožopschecz wopschimnjene. „Duž swjebelichu so czi wuczomnizy. To bě wěsće njewurjeknita sbóžna hodžina!

W Jesuśu je měr, tež sa naš, haj, Jesuś sam je naš měr. Schtóž na njeho czaša a so k njemu woła we wschej swojej nusy a tyschnosczzi, temu so wón w duchu sjewi, temu dawa wón swoj měr Boži, kotryž je wyschi, dylki wschitkón człowski rosum, tón je bohacze trošchtowanr sa wschě czełpjenja tuteho czaša a mózuje pošyljeny w nadžiji wěczneho žiwjenja.

Nětk přawi saspěwaju
Wot sboža s wješelom,
A k dobywanju maju
Došč mozg s Jesuřom!

Wachujeće a modleće šo!

Wěrna historija, powjedat Wilhelm Emmanuel.

2.

„Hacž ja runje khodžu w čěmny m dole, njeboju šo žaneho njesboža, pschetož ty šy pschi mni!“

Šo tym šo bě Hana-Róža šwój kšchćenški šlub wobnowila, pomhašče šwojej maczeri šwěrnje w domje. Bě jej najwjetšče wješele, šo móžesche maczeri, kotraž bě jej tak dolho šlužila, nětko šašo šlužicž. Šchtož jej na wočzomaj wothladacž móžesche, to rucze wuwjedže, hiščeje ruczišcho huřto, hacž bě macž to šebi myšlila a žadała. Na wšchelakich lubošnych wješelach njepracowasche. A hacž runje huřto jeno wonjeschko bě, šwite s rjannych pólnych abo hólškich róžow, abo jeno koschla, kotruž bě Hana-Róža škradžu doščila, abo por nohajzow, kotrež bě njewidžena na šažnym ranju ša mjensche džěczi dohotowila — wšchitke tele małe wězy, kotrež šo njedadža wuczič, hiščeje wjele mjenje kasacž, kotrež pak lubošč wunamata a s malo šrědkami dokonja, wšchitke tele małe wězy, kotrež šwět mało waži a nješchipósnaje, běchu w maczerěnymaj wočzomaj jara wulke a wyšoko čěšćene. Tak džěsche, pschi wšchitkej swončownej nudy, tola s wješela do wješela. Ale tež jow mějesche šo pschišlowo dopjelnicž: „Žadny dom bjes kšchiza.“ — Wjenujzy na šchěpnatym narodnym dnju naschěje Hany-Róže, hdyž bě nan s maczerju a džěczi runje šwój lubowany psalm dospěwał, šchori Gyntherjowa nahle a jara štraschnje. Hdyž šo šlónzo khowasche, khowasche šo tež šlónzo jejneho žiwjenja. Nano hiščeje čěrštw a wješela mjes šwojimi džěczi, ležesche macž wječor blěda a šymna na šmjertnym ložu, bjes tymi šamymi, kiž rano tak wješeli a nětko wječor tak hórko plakajo wokolo njeje stejachu. Boža rucžka bě ju šajala. Šej njebě tak wjele čaža wostało, šo by džěczi požohnowala a šo šama Anjesej porucžila.

To bě hluboka šrudžba psches žyly Gyntherjez dom a přenja hórka bološč, kotraž Hany-Róžinu mlódu duřchu potřechi. Wona šesda šebi šama jako liščo, kotrež je wot šchto ma panjlo: šchtom je prošny, liščo šwjadnje. Běšče jej, jako by se šlamanej maczernej wutrobu tež jejne žyke sbože šo šlamalo. Šeno na rowje šwojeje maczerje šo wofschewjesche. Mała lawka tam bě jej najrjensche město. Šak wjele horžnych modlitwow je šo tam špěwalo, šak wjele hórkich šylšow šo tam plakalo!

Nan troščtowasche šwoje džěcžo se štarym šwěrnym šlowom: „Šon Anjes je mój pastyr! Hacž ja runje khodžu w čěmny m dole, njeboju šo žaneho njesboža, pschetož ty šy pschi mni!“ Hana-Róža dyrbjesche nětko maczer pola mlódschich džěczi šastupowacž. Wona rořwucžesche šwoju druhu šotru šhatku w hospodarštwje, tak šo ta po jenym léče domej wuštojnje a wobhladniwje přjódštejecž móžesche. Duž štupi Hana-Róža jedyn džěni psched nana: „Ša njemóžu wjazy dlěje pschihladowacž, šak šo ty ša naš prózujesč. Šlaj, nano, to nječěrpju dlěje. Daj mi na šlužbu čahnyč, nano, a tebi moje pjenješ pschinješč k pomozu. Šhatka je hižo hospodarštw derje nawuřnyla a budže šama hotowa, nano, hdyž je wona jutry šonfirměrowana.“ Manej štupichu pschi tych šlowach šylšy s wočzow. Šon wiřasche s žykej mozu na džěšču a uječasche dolho „haj“ prajicž.

Šon pohlada na šwoje džěcžo, kotrež s proštw psched nim stejesch, tak nutnje, jako by šwoju žyly duřchu do tuteho pohlada položicž chžyl. A šchtož tam šo šta mjes nantom a mjes džowku — čłowjekojo to nješku widželi, ale woczy Božej stej to widžilej, a šwječzi jandželjo šu šo nad tym šwješelili. — Doł bě čěmny, w kotrymž taj dwaj džěschtaj — bološč teho džělenja, štyřnosč teho wotřalčehnjjenja, nan a džěcžo šebi wšatej, bratrowe a šotšine wutroby rostorhane, luby šwěrnny štaršchiski dom nětko niz wjazy šlódka domowišna! Nětko pod žylych ludži tšechu špacž, pod žylych ludži blido nošy štajecž! Š kak čěmny, o šak nózny bě pucž! Ale wysche čěmneho doła stejesch jasne a šwětke hnadne šlónzo a nan a džowka šhibnjeschtaj šolena: „Šwoja wola šo štan! Šwoju wolu činicž a čěrcpicž nječ je wyšokošč našchich wješelow. Šy, knježerjo nad žylym šwětom, čini s namaj, šak šo tebi špodoša! Šamjen!“

Hdyž bě šotra šhatka šonfirměrowana — bě to bolštny šbóžny džěni ša Gyntherjez dom — šwjasa Hana-Róža šwoje brěmjeschko hromadže a čehnjesch k wjeřnemu rchtarje do Šolinow na šlužbu ša pěšočžu. Šano šaše, hdyž džěni šwitasche, bě wona hiščeje junčoč na šwojim lubowanym měščje pod žarownej šašnju (Traueresch) pschi maczerěnym rowje pobyla. Šam bě šo horzo bědžila s tym Anjesom, bě jemu hiščeje jedyn ras šwěnosč šlubila a jeho prošnyla: „Šch wostaň pschi mni s hnadu, Anježe Šesom šhrjšče! Wostaň pschi mni a khodž šo mnu! Šlaj, maczerka leži jow w rowje a nan njemóže šobu čahnyč, šon dyrbi pola malych džěczi wotšacž, njewopusčč mje!“ Šona šchěpajšče šjakku, kotraž s rowoweje trawy lubošnje won šufasche, a položi ju do šwojeje biblije na to měšto, hdyž piřane stej: „Šon Anjes je mój pastyr!“ — Šdyž Hana-Róža se wšy čehnjesch, njebě plakanja žadny šonz. Šschitzy dachu jej ruku. Štary šowar, kiž džěcžo wot małosčje šem šnajesch a lubowasche, jej tež něotre čěrwjeno-ličžojte šabuko a něotru mjehku šruschwu se šwojima šašnymaj rukomaj dał bě, džěsče: „Džěcžo, tebi njemóže šo šle hicž, ty mašch dobrego nana a jandžel pěšon šwojeje njebočiččesche maczerje pódže ša tobu!“ Anjes duchowny stejesch pódla a pošaswasche horje: „Šaj, Hana-Róža, ty mašch dobrego nana! Šjesapomni nihdy: Šon Anjes je mój pastyr, štary šwěrnny Šoh je prawy Šočez nade wšchitkimi, kotrymž džěczi řekaju w njebeřach a na šemi!“ — Hana-Róža džěsče „Šamjen!“ na to, šdychowasche pak tola čicho: „Š kak čěmny je doł, w kotrymž nětko pucžowacž mam!“ (Šotrachowanje.)

Šak džedža šozialdemokratojo wšcho wobštejaze powrócicž.

Hdy bychu šozialdemokratojo jenož šon wotpohlad měli, nudy džělaczeršeho luda wotpomhač, bychu s tym šwoje dobre prawo měli. Šichtó jim to šadžěwał njeby, hdy bychu to po šakonškim pucžu dozpicž špytali. Šschetož w našchich wobštejnosčach je wšchelake, šchtož ma šo pschemenicž, a čěhož dla móža ludžo nješpokojni byč. Šwulke nahromadženje šamoženja w mało rukach je štrach ša šbože luda. Šeje njerunosče wšchak ničto ženje se šwěta nješchinješ, ale pomjenšchecž ju tola móžemy, šo njeby štajna rořkora mjes šamožitimi a džělaczerjemi wobštala.

Hdy bychu šozialdemokratojo šwój poršš do ranow našcheho ludoweho žiwjenja položili a rořbudženi šebi žadali: tu dyrbi šo něščto pschemenicž, tu něščto polěpschecž — by tajke žadanje jenož šchwalobne bylo. Šdy bychu žadali

saſonje ſa ſawěſczenje žiwjenja a ſtrowoſcze dźělaczerjow, hdy bychy žadali ſakonje pſcheczitwo dźěczazemu kaž tež ſtrowoſcž a póczziwoſcž ſahubjazemu žonjazemu dźělu, hdy bychy žadali njeđzelſti měr ſa dźělaczerſki lud, bychy jich wſchitzy ludowi pſcheczeliſjo podpjerowali.

Me ſozialdemokratizy ſcheczumarjo njechadža nuſy a hubjenſtwu wotpomhacž, njechadža ſjednacž ſamožity a dźělaczerſki lud — woni maja něſchto zyle druge we woczomaj. Najmjenje chzedža to, ſchtož njeſpokojnoſcž wubudži, wotſtronicz, na wopať woni chzedža njeſpokojnoſcž wuwužiwacž a ju hiſchcze powjetchecž. Čitajcže jenož wu-

radžowanja na ſejmach (Reichſtag a Landtag), hač ſu ſozialdemokratizy ſaſtupjerjo hdy pomhali pſchi ſakonjach ſa polóženje dźělaczerjow. Ženje! Woni pytachu ſ pomožu dru- hich njeſcheczelow luda to dozpicž, ſo ſo tajke ſakonje pſchiwſale njebychu, abo woni ſe žadanjemi wuſtupichu, kotrež nihto dopjelnicž njemóžesche. Woni je- nož ſcheczuwaja, ſo bychy hidženje a njeſcheczel- ſtvo bjes ſamožitymi a dźělaczerjemi žiwili a njeměr ſbudžowali, kiž dyrbi ſkóncžnje k revo- luziji (powróczenju) wjeſcž. Sozialdemokra- tojo chzedža wſchě naſche wobſtejnoſcže ſ možu powróczicž. To wſchaf woni ſami njeſamjelcža. W ſwojich nowinach woni piſajaja: Ženicžki brědł je revoluzija, ko- traž dyrbi hłuboťo ſa- pſchimnyčž a bjes ſa- czliſchcža woſtacž nje- ſmė, revoluzija, kotraž móže ſo w měrje ſtacž, abo kotraž, hdyž dyrbi byčž, budže k r w a w n a ſapoczana a pſchewje- dženja wot dźělaczer- ſkeho luda.

Žant a Žanka.

Němſte kžěžorſtvo chzedža powróczicž. Wſchetož ſozial- demokratija jemu njecha dale wobſtacž dacž, dokelž chze na jeho roſpadankach (ruinach) ſwój ſtat pſchichoda ſaložicž. Žich wodžer Liebknecht praji: „Tuto praſchenje je praſchenje mozy, kotrež ſo njemóže w žanej krajnej ſhromadžisnje wu- czinicž, ale jenož na haſy, na bitwiſchcžu, runje kaž kóžde druge praſchenje, pola kotrehož ſo wo to jedna, ſchto ma móž.

Čať dha ſozialdemokratojo ſe wſchěmi dowolenymi a njedowolenymi brědkami ſa tym ſteja, ſo ſtatneje mozy mozowacž, pſchetož na druge waſchnje ſo jich ſkažaze myſle ſa pſchichod wuwjeſcž njedadža.

Čať dha pať nětko budže w tutym pſchichodnym, tať mjenowanym ſozialistiſkim ſtacže, ſa kotryž dyrbi ſo dźělaczer ſahoricž a ſa kotryž dyrbi ſe žiwjenjom ſaſtupicž? Žyle wěſcže wſchaf to či žnježa ſozialdemokratojo ſami njewjedža, ale to a tamne ſu nam tola pſcheradžili. Wo kralach a pod- danach, wo wobſedžerjach a tajkich bjes wobſedženja, wo křudych a bohatych, wo křeſach a wotrocžkach wěſo wjazy rěcž byčž njedyrbi. Sozialdemokratojo praja: „něſchto wobſedžicž je paduchſtvo“. W nowinach, wot nich piſanych, móžemy čitacž: „Wſches to, ſo ludžo ſami ſa ſo něſchto wobſedža, ſu wſchitke te ſkóſcže a njepoczinki naſtale, kotrež ſo pola naſ ſtanu“.

Paduchſtvo je přenje, ſchtož pſches to na- ſtanje. Čaž dolho ma ſchto ſam ſa ſo wob- ſedženſtvo, budže tež paduchow. Žeho dla dyrbi ſo k polěpſchenju čžlowjeſtwa to ſbėh- nycž, ſo ma ſchto ně- kajke wobſedženſtvo ſam ſa ſo. Wſcho wob- ſedženſtwo dyrbi wſchěm hromadže byčž. To ſo mjenuje: Communis- mus. Wſchitke fabriki, maſchiny, dźělaczerſki grat dyrbi wſchěm h: o- madže byčž, runje kaž wſchitke pola. Čſam ſa ſo ma kóždy jenož draſtu, wſchědnuzyrobu, domjazu nadobu. Ča wſchěch hromadže ſu ſchule, knihownje, mu- ſeje a dživadla (the- atry). Čať móže je čžlowjeť bóle a ſpo- dobnischo wužiwacž. Pjenjeſy ſa ſaſtup do dživadla ſo wjazy nje- placža; kóždy ma darmo pſchitup k wſchitkim wjeſelam.

Kóždy wot ſtata ſwoje dźělo pſchipo- kaſane doſtanje, wſcho jene, hač ma k nje- mu dara a wuſchit- noſcže. Po ſozial- demokratiſkej wucžbje maja dže wſchitzy te ſame dary. Wſches měrju ſo nihto napinacž njetrjeba. Čaſ dźělanja ſo wot ſtata poſtaji. Čchtož je ſchto nadželať, njeſluſcha jemu, ale ſtatej, kiž ſo ſa wſchě potrebnosče tyh ſwojich ſtara. Ča papjerki (meſto pjenjeſ) ſo to wſcho ſ wulkich ſtatnych twarjenjow roſdželuje. Čač je něchto lėni abo pilny, njeſhmany abo wobdarjeny, ničo njewuczini, kóždy to ſame doſtanje. Čchtož je 10—15 lėť dźelať, pſchindže na wumjeńť a móže žyly džen próſdny křodžicž. Žich wulka mudroſcž wſchaf dale ničo we woczomaj nima, hač ſebi žiwjenje prawje wjeſele ſczinicž. Džělo je pódlańſka, wjeſele najwažniſcha wěž.

Ludźom, kiž pschtrjebaja, sčtož sašlužja, kiž sebi niczo nadžělali a nalutowali njejšu, lénikam a dundakam, budže wschał tajki stat pschichoda witany. Ale pilni, džělami a slutniwi wo tajkim stacze, w kotrymž so lénistwo kubła, niczo wjedzecz chzycz njebudža. Wón wschał so tež s zyla do skutka stajicz njeda, ale njeje niczo dale hač móblisnowy pucherł, kiž so w słónczku drje blyščyczi, ale so bórsy rospuknje. Jenož hlupi tajkim bladani wěrja.

Alle psches wrótne sony wo tajkim pschichodze so tyžazy džělaczeryjow — „žalostnje naschczuwacz dadža, so hidženje a žadoscziwosc žiwi, so revoluzija pschihotuje, kotraž dyrbi wscho wobstejaze powróczicz“. Gdy bychu sozjaldemokratojo rosomnu radu sa wotwobroczenje nusy džělaczerskeho luda wuprajili, by kóždy, kiž swoj lud a kraj lubuje, hotowy był wscho czinicz, sčtož móhlo to wulke hubjenstwo na semi polóžicz. Alle tajkeho dziwnuskeho stata dla, kiž skóncznye do wotrocztwa wjedze, kajkež hórsche hyschcze nihdže bylo njeje, hdžež dyrbi wscho sprawne prózowanje wotemrécz a lénistwo hyschcze swoju mšdu namaka a kotryž hubjenstwo a khudobu pschinješe a hdžež so czi, kiž móža schczuwacz a maja wulku hubu, knjesojo, njebudže žadny rosomny człowjek nasche derje sarjadowane wobstejnošcze powróczicz dacz. A tajkemu wrótnemu samomordatstwu na swojim ludu nihto se strowym rosomom ruki njeposticzi. Wny dyrbimy temu pscheczelej džělaczerskeho luda prawo dacz, kiž pišche: „Tajke wobstejnošcze, kajkež budža w tym wot sozjaldemokratow wumyšlenym stacze pschichoda, njejšu hódne człowstkeho žiwjenja a prjedy hač sebi je nanušowacz damy, chzemy so, jeli rosomne słowa a wukładowanja nam wjazy njepomhaja, s mjeczom w pjasczy wobaracz!“

Rošhlad w našim czaju.

Našch luby khěžor je sańdzenu brjedu stare pschekupske město Lübeck wopytał. S wulkej wješełoscju a šwjatocznowscju bu wón wschudzom powitany. 6 małe holczki stejachu pschi puczju k jeho postrowjenju. Jena posticzesche khěžorej wonjeschto se spěwom. Khěžor so wješelesche a so podžakowawšchi so lubošnje praschesche, hač šmē wonjeschto tež sobu dom wsacz. —

Wječch Bismarck je 1. haprleje swoj narodny džen, se wschěch bokow jara czesczeny, šwjeczil. Towaristwo němskich industrialnych (wošebje wobšedzerjow wulkih želesarńjow a wuhlowych podkoptow) je jemu šlēborne šudobje na blido, sa kotrež bē wjele zentnarjow šlēbora trjeba, dariko. Szlawny muž je sebi to wopravdže wo našch lud sašlužil. Bóh tón Knjes wobradž jemu hyschcze dolhi a merny šwjatof!

Nowy presidenta ewangelskeje najwyschšcheje zyrkwineje rady w pruskej krajnej zyrkwi, dr. Barkhausen, kiž je nětko swoj czežki a wažny hamt nastupil, prošy w swojim přenim wukasu wschitkich ewangelskich šobušchesczjanow wo šwērne dobroproschenje. Haj, Bóh luby Knjes chzyl jeho móznje pošylnjecz, so móhl swoju službu sastacz k czesczi Božej a k natwarjenju nascheje zyrkwije.

Sozjaldemokratiska konfirmazija. 30 džeczki w Barmbecku njedaloko Hamburga šu, naschczuwane wot šwojich nanow, pschi šwojim wustupjenju se schule so wobaraše, šwój šcheczeński šlub wobnowicz a so konfirměrowacz dacz. Sa to bu jim w Barmbeckskej forczmje wot sozjaldemokratiskeho sawjednika „šwětna konfirmazija“ pschihotowana, hdžež pschi piwoje a zigarach so jim jėdojta rēcž pschecziwo šchesczjanstkei wěrje džeržesche a na pošledku so khrobła

teklja psched nimi hrajesche. Šubjeni ludžikazerjo, kiž tał šwój jėd wušhpaju do wutrobom njerosomnych džeczki! —

Grabinka Boninska, kotraž Wrótšlawškemu diafonišnškemu domej jako wyschšcha prjódštjeji, wosjewi šlēdowazu wutrobnu próstwu wo kotry: „Našch diafonišnški dom, se žonopoweho šornjeschka nastaty, je k wulkemu sčtomej narostł, kiž šwoje hałošy niz jeno psches schlesnšku provinzu, ale tež psches druhe kraje, šamo do wukraja wuschesczera. Šsotrow ma našch dom nětk s zyla 150, kotrež na džeczoch, khorych a khudnych džělaju. Alle sčto je to bjes tał wjele? Se wschitkich bokow pschindu k nam próstwy: „Šóšczeleže nam kotry“. A bohuzel dyrbimy hušto wotmolwicz: „Wone šu hižo wschitke w Knjesowej službje.“ Duž našcha najwutrobnišcha próstwa: Wny ewangelske mlode holzy, kotrež chzecz rad sa teho Knjesa w jeho winizy džělacz, stupeče do jeho služby, kiž je prajil: „Sčtož seže czinili jenemu bjes tymi mojimi najmjenschimi bratrami, to seže mi czinili“, njerosrēcžcže so dolho s czěkom a krowju, ale pschindžeče do našcheho doma k kursušej, kiž so w haprleji sapocznye.“ So bychu tola tež šerbške holzy, s kotrychž so hač dotal jeno mało do diafonišnškeho hamta powołacz dawa, šwólnitwe na Knjesowy hłóš pošluchale! W Knjesi a w Minakale džělaju diafonišy s wulkim žohnowanjom. Wšcho dalšche so šhoni pola wyschšcheje grabinki Boninskeje w Wrótšlawju. (Breslau, Lehmgrubenstraße 58.)

W Knychwałdže je knjeni baronka s Eckardstein towaristwo mlodych holzow šakóžila, kotrež, kaž so šlyšchi, jara kčžeje. —

Sa twar zyrkwije a fary w Wódrjenczi (Wedernitz) pola Nisheje je krajny šejm pruskeje Šornjeje Łužizy 5000 hriwnow darik.

Wješel so, šchesczjanstwo! Šutrowny czaj: wyskarški czaj.

Tač rěkasche po šastarsku czaj wot jutrow k Božemu špiczu. Człowjek je pschezo žiwy wot nadžije. Bē-li tež pschitomny czaj khudy a czěmny, jeli so ma jeno wěšty wuhlad na wulke pschichodne šbože, dha móže wón psched wješelom wyskaz. Šutry pschipowjedaju tym wěczne wěšte, k njemurjeknjenju šbóžne šbože, kiž do horjestanjeneho wumožnika wěrja. Šak by móhl wěšty wuhlad na to tajke jasne šwětko do czěmneje nozy hłubokeho šemškeho hubjenstwa człowstkeho naroda pschinjescz! Šichi wschitkim hubjenstwe, kotrež pschitomny czaj nahromadžuje, budže temu, kiž ma tutu nadžiju, khuda šemja pošna šhnicza a škaženja, paradis pošny nalětneje lubošcže. Šchesczjanstwo, pošnaj twojeho wumožnika a wukn šašo twój wuhlad wěczneho šboža wušpoko wažicz.

Našch wobraš.

Šant a Šanka chzetaj šwoje schulste džěla pišacz. Alle czorna, hrosna tinta je jimaj žyle škoro wješele dokonjane džělo škashła. Wulka je jeju boloscž a džeczaza šrudoba. Gdy byschtej jenož hyschcže w prawym czaju wscho šhotowilej, so njeby žane wjetsche nješbože nastalo!

Njedžela Quasimodogeniti.

Njedžela	Jana 20, 19—31.	1 Jana 5, 4—10.
Póndžela	Jap. skutkow 1, 12—26.	Šioba 19, 23—27.
Wutora	= = 2, 14—28.	Psalm 46.
Šsrjeda	= = 2, 29—47.	= 72.
Šchwórtk	= = 3, 1—11.	= 89, 1—10.
Pjatk	= = 3, 12—26.	= 93.
Šsobota	= = 4, 1—18.	= 23.